

PROZA

Rudi Šeligo

Tri poglavja iz romana Rešta

NOHT IN KLADIVO

A medtem se je – kot da strašljiva zavzetost filozofovih besed ni mogla pokriti vseh potreb – ob vzhodni strani dvorane, nasproti določno zamejenega prostora, na katerem je potekal obred Mukijinega očiščenja, k malemu, vrtljivemu človeku po prstih, tiho, da še obilje rjavovišnjevih kril ni zašumelo, nagnila drobna dekliška postava z obrnjenim pentagramom na čelu, mu nekaj kratkega zašepetala v uho in takoj odletela kot puhasto peresce, ki ga odnese že senca manjše sape. Učinek očitno ni manjkal, kajti človek je še dodatno oživel, zajel ga je žafranasti val nestrpnega gibanja, si s kazalcem pobežal po uhlju, s sredincem in palcem tlesnil in se kar odločno napotil k sosednji, zdaj medlo pričujoči podmnožici, kjer je drobna, ista in anorektična dekliška postava, ki ji je bilo očitno naloženo ponovno tkati, šivati pretrgane niti nevidnih sporočil, že šepetala v uho srednje velikega človeka, ki ga je bilo osupilo in preplašilo suho poklanje v koraku desne noge. Tako zdaj odločno sproženi, nadrobno vrtljivi človek, ni mogel zgrešiti, ni mogel stopiti mimo, pa tudi ne zgolj slučajno naleteti na človeka, ki ga je iskal in ki mu mora razodeti, kaj ga tare in dela zelo nemirnega. S korakom, ki ve, do kam hoče, se je ustavil na razdalji, ki mu je omogočala, da je s svojimi očmi preskakoval s človekovega desnega kolena na štirioglate brčice in nazaj. Rekel je:

"Mene je presunilo tisto, kar ste pripovedovali o pokanju desnega koraka.

Dalo mi je misliti, nekako z zadoščenjem sem dojel, da se te čudne reči ne dogajajo tako poredko, kot bi si človek to mislil takrat, ko se zgodi prav njemu. Premalo se pogovarjamo, preveč smo sami, sami zase zadržimo, kot da nas je sram, da nas te nerazložljive *sinhronicitete* izbirajo, prav nas, prav mene, ali pa prav vas, saj je mogoče, da je v ozadju kakšen ključ, ki temelji na kakšni človekovi slabosti, na kakšni nepoštenosti, ali kar je še huje, na kakšnem sramotnem dejanju, morda daleč nazaj, mogoče še v otroških letih in mogoče potem pride izbor za čudno dogajanje kot kakšna kazen. Ker torej mislim, da si je treba izkušnje izmenjati, bi vam rad povedal, kaj se je te dni meni zgodilo.

Bilo je lepo jutro in še lepši dopoldan, ptiči so žvrgoleli in visok zračni tlak je v človeka vlival dejavno voljo. Tako sem tudi jaz velikokrat stopil skozi vhodne dveri ven in not, ven in not, kot da sem se zunaj zmeraj spomnil, kaj sem notri pozabil, in se zato nemudoma napotil nazaj not. Ko se je to ponovilo mogoče že sedmič, sem bogve zakaj z levo roko nekaj zakrilil nazaj in pri tem s palcem zadell ob kapico vijaka na dverih. Moram povedati, da smo jih prav pred kratkim zamenjali in mizar, ta ni bil najboljši, je privil železno okovje kljuge z lesnimi vijaki, tako da zdaj ostri rob kapice vijaka štrli nad železno ploščico. In prav tja sem v svoji hlastni lahkomiselnosti z vso silo zasadil noht, da sem kar malo zarjovel od bolečine. Tekel sem pod pipo in mrzlo vodo in stiskal palec, da je izza nohta primezela kapljica nekakšne sokrvice ... Ker pa se vsaka stvar zgodi trikrat, se mi je zgodilo, da sem isti palec že proti večeru, ko sem že pozabil na vrata, zataknil v priporo vrat pomivalnega stroja in jih naglo zaloputnil, da sem moral gor položiti mrzle obkladke. Ležal sem pozno v večer na svoji postelji čisto pri miru in čakal, kdaj bo tretjič usekalo. Rekel sem si, če se ne ganeš, se boš mogoče izognil. A ko je čas neusmiljeno tekel naprej in sem še zmeraj samo gledal svoj poviti palec, sem bil zmeraj bolj prepričan, da je takšna možnost prazen čvek in da se zakonu trojke ni mogoče izogniti. A kako se bo zgodilo, ko negibno ležim in palca ne odmaknem od oči? To me je žrlo in ne bom vas utrujal z variantami, ki sem jih predvideval. Lahko vam povem, da se niti ena od njih ni uresničila, ampak spanca tudi ni hotelo biti. V tesnobnem pričakovanju jutra, ko bom vendarle moral vstati, v togoti, ki je v meni rasla zaradi neznanega, ki pa se mora zgoditi, sem sesut od tega temno neznanega vstal, se nezmotljivo napotil po stopnicah

v klet, tam imamo zasilno delavnico, položil palec na klado in udaril s kladivom po njem. Vidite, zdaj je v gipsu in bilo je res trikrat."

"Žal mi je za vaš prst," je rekel ledeno srednje velik moški, "ne vem pa, zakaj morate to pripovedovati prav meni."

"Vaše pokanje v desni nogi ..."

"Dajte no," ga je ustavil. "Saj sem vendar ugotovil, kaj je bilo. Zelo banalno, zelo enostavno."

MARHOLDA SLEČEJO

Zdajci pa je Di Džejeva ženska rekla Pesniku, s katerim sta se poznala že davno, že iz cvetlične davnine (a o tem pozneje), da mora biti tu nekje, v bližini še kakšen izhod, ki ni kot *exit* iz kinodvorane, ampak samo lažni izhod, ki vodi v kakšen vzporeden prostor za vzporedno dogajanje, kajti takšno visokodržavno delitveno slavje je priložnost ne le za sklepanje poslov in veselje, ampak tudi za obračunavanja in skrivne, naglo šušteče potešitve teles in – seveda le včasih – vzkipele duše. Pesnik, ki je zmeraj bolj hlastno praznil kozarce, ne meneč se za njih lastništvo in organoleptične lastnosti vina, se ji je še zmeraj mehko in z dopustljivim nasmeškom celega obraza prepuščal. Dovolj je bilo, da je s prsti na njegovem komolcu zaigrala nevidno variacijo, je že šel, je že hodil, ne za njo, marveč spredaj, a prav tja, kamor so mu blazinice njenih prstov dopovedovale.

Stopila sta skozi žametno zaveso na vzhodni strani dvorane in se znašla v temi. Vsaj tako so jima nemara povedale oči v prvem hipu, ko so bili odsekano udušeni tudi glasovi dvorane, svetil, *light showa*, *mirror balla*, *magnuma*, bridko-razposajeno pričujočega človeštva in žvenketa krmilnega pribora. Potem pa sta le ugledala spredaj – kot v rovu in megli – medlo rdečo lučko, ki pa ni osvetljevala ničesar okoli sebe, še zraka ne. Torej sta se morala napotiti tja, saj kakšni razumni bitji bi pa sploh bila, ko bi se premikala stran od edine lučke brezpotne teme? Tam pod lučko so bila potem vrata, pod vrati ozka črtica svetlobe iz neznane notrine in za njimi zdaj pridušeno grozeči, zdaj rezki, jasno povedni človeški glasovi. Ženska, voditeljica, ga je z rahlim vprašajem v ozadju pogleda spodbujala, on pa se je še naprej samo vsedopuščajoče nasmihal, skorajda že režal, da mu

je morala naglo položiti dlan na usta in mu od blizu, zelo iz oči v oči dopovedovati skozi trobljo našobljenih ustnic svoj večni ššššššššš, št!, to naj bi njegovo neodgovorno in razpuščeno, celo srečno, ne pa docela nestrupeno hahljanje pritisnilo ob zid konspiracije. Potem ko je važno in z navzgor sunjenim spodnjim žnabljem nekajkrat zmajal z glavo, kot da kaj razume, se je ona sklonila k ključavnici in za dolge čase prikovala svoje oko na njeno odprtino. Še dejstvo, da se je Pesnik za njenim usločenim hrptom spet in spet režal in skozi kačje sike kot ob navdušenem rojstvu nove in nove domislice posmihal in pozneje tudi šaril nekaj po njeni napeti oblini, je ni moglo odmakniti ali vzravhati. Mogla pa je videti in slišati:

Na sredini z navadno žarnico spod stropa razsvetljenega polprostora brez oken in dodatnih vrat je stala miza. Na njej je sedel samo v spodnji majici in v gatah gospod Marhold, ki ga je na videz poznala in je moral biti nekakšna pomembna osebnost z javnih slik in ekranov. Okoli njega so na stolcih – torej niže – sedeli štirje tipi v lepo zlikanih, večerno trdih oblekah japijevsko petelinjega kroja, in samo eden med njimi je imel kravato razrahljano in kar tri gornje gumbe srajce odpete. Drugim trem kaj takšnega še ni na misel prišlo, še zmeraj so hoteli biti podobni poskočno pričujoči pomnožici mladih dedcev iz *Dvorane steklenih biserov*, čeprav sta dva zelo naglo kadila in nespodobno puhala dim gor v malo potečega se Marholda. Ta pa je bil še zmeraj v kondiciji nekakšne dostojanstvenosti, v drži nekakšne polkljubovalnosti, saj je bil s celim gornjim telesom, z obilnim prsnim košem vred naslonjen nazaj na desno roko, ki se je kot ena sama kita ali tetiva opirala na zloščeno ploskev črne mize. Tudi ta drža mu je že sama po sebi pridigovala brado in glavo v višino, s katere je potem zrl dol in tako dol tudi odgovarjal na zadana mu vprašanja in velelniške klicaje.

Ta, ki je imel nemara zaradi zagnanosti razrahljano kravato, je zdajci vstal in si v nekakšnem vodoravnem obupu scela z obema rokama tesno potisnil lase tesno v lobanjo: "Samo podpiši, samo zavrti številko, nič drugega," je rekel z zadrževano jezo, da so se slišale pavzice napora med besedami. "To smo se že davno dogovorili! Kako nas moreš zapuščati zdaj, ko je napočila ura, zdaj puščati na kahlji." – "Samo načelno dogovorili," ga je suho in od zgoraj navzdol zavrnil gospod Marhold, "to je toliko kot namera, to še ni sklenjeni posel." – "Ampak," je zelo mirno, prav nič

prizadeto dodal sedeči mladeč kakšnih štiridesetih let, ki je sicer burno kadil, v drugi roki pa držal belo listino, ki niti malo ni trepetala v pičlo osvetljenem zraku, kot se to v podobnih priložnostih prav rado zgodi, vseeno pa skozi ključavnico ni bilo videti nobenih črk na nji. "Ampak," je rekel, "glede na to načelnost smo mi napovedali začetek oddajanja na današnji praznični večer. Glejte, gospod Marhold," je rekel s težo argumenta na jeziku in opozoril na obilno uro *Camel* na svojem levem zapestju, "čez dvajset minut mora steči! Vse je pripravljeno, v studiih sedijo voditelj, novinarji, snemalci, čakajo samo še na telefonski znak in emisija največje zasebne postaje bo stekla. Samo podpis in – evo! – mobilni," je rekel z učinkovitim poudarkom, da je zraven njega sedeči nekadilec takoj pomolil zavratno in hitro orodje, iz katerega je štrlel kovinski štcelj, v višino nad mizo. Od tam pa je spet prišla zavrnitev: "Nič ne bo, oddajniki bojo ostali nemi. Nobenega signala ne bo!" A ta, ki je potrpežljivo molel mobilni proti njemu, je že imel odgovor pripravljen: "Ne samo načelna obljuba, Marhold, mogel bi se spomniti še na kaj drugega, Marhold, še kaj drugega je bilo." Te besede so se zarile v ta prostor odlagališča tako pomenljivo, da je moral Marhold odgovoriti zdaj bolj človeško, manj suho in leseno kot poprej: "Zgoljufali ste me, delnice so usekale v prazno, sklad je bil izmišljaja, ničla z zvanečim imenom!"

Zdajci je začel oni še bolj naglo krožiti okoli viseče luči in mize z Marholdom in okoli nje sedečimi japiji, ki jim je bil poslovni uspeh cilj hrepenenja, fiasko, ki je grozil, če ne bi bilo tržno podprte "premiere", pa huda skrb, Damoklejev meč, ki bi utegnil presekati vzpenjajočo se krivuljo dobička. "Dobro, Marhold, dobro," je rekel z muko v glasu, da ne bi zinil še kaj drugega, "mogoče je bila napaka ... Ampak napake so zato, da jih popravimo," je skoraj odrešilno zadihal in vrgel oči na vse tri, ki so sedeli. – "Nič ne bomo popravljali, prav nič. Niste zanesljivi," je spet z občutkom premoči, pa tudi s takšno vprašljivo grimaso na obrazu izustil Marhold. Hkrati pa se je prav v tem trenutku razločno videlo, kako še zmeraj tudi malo ni spremenil položaja svojega telesa in kako je roka, na katero je bil naslonjen, še zmeraj neupogljiva tetiva in moral obenem, ki črpa moč iz globin, na katerih je stala ta ostudna miza.

V tem trenutku se Pesnik nad njenim telesom, ki je vse to slišalo in videlo, nad njenim usločenim telesom, ki je živelo tudi svoje brezbesedno

življenje, po presenetljivo dolgem molku spet nekako ptičje, nekako kljuvajoče, mokro in obenem že krotko zareži, da Di Džejeva ženska ritne globoko nazaj in se vzravna. Pesnik, ki mu ta gesta niti malo ne vzame sape, zleti skoraj v nasprotni zid, da je ženska takoj ob njem in ga tišči še bolj v zid ozkega hodnika, ki bi mogel v drugačnih krajih rabiti kot kakšna ulica *Ribje konzerve*, in mu od blizu, v brado, po kateri se razliva tudi malo njegovega nebogljeno strupenega hahljanja, in v usta, iz katerega to prihaja, ne pa v uho, napeto in s šepetom rotitve prigovarja, naj neha, naj obmolkne in obmiruje, ali mogoče hoče, da ju zasačijo, ali bi mogoče rad videl, da se razkrije, kako sta v temi prisluškovala pomembnemu dogodku, ki razkriva mafijske posle *klana*, in to prav zdaj, ko je razplet blizu, reče in ga z oblim delom kolena celo malo sune v podnožje trebuha, da bi se ja ozavestil in spregledal kočljivost celotne situacije, v kateri sta se znašla brez njune krivde, ali ne more malo počakati, če je že tako. Bo, bo, reče, on bo, in lahkomišelnost prikimava njenemu obrednemu rotenju, ki ga je očitno opojilo, da se je dvoumno režanje prevesilo samo še v krotko hahljanje, zadržujoč nerazložljivi kompleks smejanja v notrini. Ali bo res, reče ženska in se napoti nazaj k ključavnici, da se nastavi v prejšnjo in znano lego.

Tam notri v tesni kletki ali malem obskurnem odlagališču kakšnega fundusa je bilo zdaj vse pripravljeno, že onstran klimaksa prepričevanja, položeno v vodoravno lego utolaženosti, ki napoči v človeku, ko je odločitev vendarle že za njim in pred njim samo še nepreklicna izvedba.

Dali so mu, gospodu Marholdu, piti, saj je bil žejen, rekoč, saj je žejen, to ga bo osvežilo, opogumilo, opametilo. Torej je opustil oholo izpostavitve telesa, podprtega s strumno tetivo, spustil je tudi glavo z višav, da ni več opazovala navzočih kot kakšen nižji svet. Preprosto in naravno je sedel na črno ploskev mize, da so kosmate noge z malo zverženima palcema spodaj skoraj razigrano zabingljale v slabo osvetljenem zraku pri dnu prostora. "Jasno," je rekel, "tudi spijemo lahko kozarček ali dva, čeprav posel ni šel ravno od rok. Spijmo ga za slovo!" – "Je, kar je," je rekel oni, ki je poprej molel listino predenj, belo listino, ki je zdaj izginila v nenavzočnost, mogoče kar v bližnjo prihodnost, ko bo na novo podkrepljena spet važna in bojo črke z nje žarele s pečatnim leskom. Očitno je bil glavni, čeprav se je oglasil zasoplo, ampak to najbrž zaradi kajenja. "Bo, kar se mora

zgoditi," je rekel in samo pogledal v razkurjenega japija z razrahljano kravato, ki je še pravkar tekal v krogu skromnega polmera, ki pa je zdaj nemudoma stopil do levega kota in od tam prinesel veliko kupo zlato rumenega in rujnega vina in ga nestrpno ponudil žejnemu prav pred usta. "Kaj pa drugi, kaj pa vi," je rekel Marhold. "Mi ne," je spet rekel glavni, ki niti namigniti ni več nameraval na kakšen podpis ali mobitel, "kao naj mi nazdravljamo, pokvaril si nam posel, da smo nasedla barka, kako naj se veselimo bankrota, zaradi tebe se osramočeni umikamo, čeprav v upanje, da za dežjem posije sonce, da si boš kaj kmalu premislil," je rekel, vstal in vzdignil negovano dlan v znak, naj se pitje vendarle že začne, saj je žejen, mar ne.

Marhold je nagnil, spil skoraj do dna. Odmaknil kupo, zamlaskal z jezikom, spet primaknil kupo, da bi se zagledal vanjo, še enkrat zamlaskal in jo odložil.

Vsi štirje, ki so ga oblegali, so se zazrli vanj in čakali. Nista minili niti dve drobni minutici, ko se je Marhold zelo spremenil in rekel: "No, ja. Saj, saj," malo zardel in se skoraj natančno tako *frivolno* zahahljal kot maloprej Pesnik tam zunaj – lahkomiselno razpuščeno, žgoče strupeno in krotko vdano obenem. Pa tudi po bradi je steklo malo tega hahljanja. Ker pa je še z glavo na mehkem vratu zaokrožil in celo sunil proti prsnici in proti levi rami in proti desni rami, je tudi jezik izplazil, da se je na mokrih in našobljenih ustnicah izkazal kot debel, klobasat in moker organ, ki ničemur več ne rabi.

Zdaj še namigniti ni bilo treba. Druga dva sta kar takoj postavila reflektor in beli paravan, ki odbija svetlobo od spodaj navzgor in razpršuje in mehča nabiti snop svetlobe, ki seka ven iz silnega svetlobnega telesa. Potem sta Marholda v celoti slekla, to pa dvakrat ni bilo naporno, saj je bil že doslej bolj pičlo odet, pa tudi njegovi udi so bili mehki in volja dobrotljivo voljna in uslužna. Takšnega in *skurilno* razsmejanega so spravili na vse štiri, v kotu, od koder je oni prej prinesel kupo, pa z enim samim sunkom s fotelja potegnili črno žametno zaveso. Pod njo se je prikazala lepo zaobljena mladenka srednjih let, opravljena samo v bele svilene nogavice in beli pas, na katerega so bile pripete ustrezne elastike, ki je očitno zelo potrpežljivo čakala na ta trenutek. Kakor hitro je bila odkrita in je smela glasno zavzdihniti, je takoj stopila pod luč in splezala na mizo. Brez

nepotrebnih besed ali navodil je zajahala srečno klečečega, srečno nasmejane- ga. Ko pa je hotel oni, ki doslej še ničesar ni bil rekel in se je zdelo, da je tja na stolec pribit, sprožiti veliki fotoaparati, je rekla: "Čakaj." Z desnico si je šla daleč nazaj v zatilje, zajela velik pramen čisto črnih las leve hemis- fere in ga tako držala pridvignjenega nad uhelj, da je bilo njeno levo lice brez vseh motenj gladko vidno. Potem je rekla: "Zdaj sem." Od nekod je zadonela za takšne primere pripravljena ostra, na samih disonancah zgrajena glasba Da La Piccole (*Variacije za orkester*) in fotograf je utegnil narediti pravo množico posnetkov, preden je glavni rekel: "Še druga poza." Zdaj so srečno krotkega, kontaminirano zadovoljnega Marholda – ki pa je jezik že davno pospravil nazaj not – spet posedli, da so mu smele noge spet svobodno bingljati v podmizje. Ali bo lahko, so ji rekli, ona pa je spretno zlezla v njegovo brezvoljno naročje in poskočno razširjene noge stegnila za njegov hrbet. Fotograf je zdaj zelo oživel, ko je pritiskal, in si dajal duška z neustavljivimi kratkimi besedami: "Gut, gut, gut."

Ko je bila tudi ta ne prav enostavna poza končana in so ugasili reflektor, je glavni pogledal na uro *Camel* in rekel: "Koliko časa se razvija, ali ni to prav isti čas, v katerem bo prišel k sebi. To pa pomeni, da bomo začeli največ z enourno zamudo."

O ŠTETJU (NUMERI)

Pristopi k Pesniku, ki je zdaj ostal zgrožen, kot vkopan tam sredi korza in ni vedel kam, saj ga je Di Džejeva ženska zapustila in urno z zanesljivimi gibi sla ali poštarja odhitela, male maskirane, kot podlasica hitre, brezvetrne postavitve, ki bi mu utegnili nakazati smer prihodnosti, pa tudi ni bilo nikjer več videti. Pristopi torej k takšnemu, z bistvenimi primanjkljaji oteženemu Pesniku mladeč kakšnih 35 let, ne večji od 170 cm in ne težji od 80 kg. Čeprav je imel na sebi urno japijevsko oblačilo, po zadnji modi črn rekelc in štrafaste hlače, na katerem so se izmenjavale široke oranžne, rumene in rjave črte, je nosil v globini obraza nakakšno plemenito zamišljenost. Pristopi tesno k njemu, da v živketajočem se hrupu ne bi bilo treba preveč kričati:

Njemu, ki je pesnik, se bo to zdelo zelo nenavadno in čudaško, mogoče

celo nevarno patološko, ampak ravno zato, ker ve, da je pesnik čisto drugače ustrojen, čuti nepremagljivo potrebo, da mu pove, saj tisti, ki so mu po nagnjenju blizu, nikoli nič ne razumejo, še poslušati ne znajo, kajti velika bližina zapelje na stranpota, ne k onemu, čemur je bližina bližnja, poleg tega pa zametki nekega nagnjenja, lastnosti ali čustva še zmeraj niso to, kar je potem kulminacija, razvita oblika tega nagnjenja ali čustva, saj se na poti uresničevanja zametka dogodi prav toliko paradoksalnih in sovražnih obratov, kolikor je usodnih zank, *aporij*, čeri, ki tok sprevržejo v protitok, na poti uresničevanja *ideje*, ki tako nemalokrat postane krvoločna Hidra, ne samo do stvarstva, ki ga hoče poboljšati, da bi v nasprotju z bogom postalo sprejemljivejše, marveč tudi do svojih otrok, ki so ji vdani, in do ljudi, ki so za njeno uresničitev pripravljeni tudi umreti. Tu, v globinah tega *tu*, mora biti nekaj katastrofalno zmotnega in hkrati spolzkega, neoprijemljivega, ali je potem čudno, če človeku preostane samo še merjenje in tehtanje, reče.

Po teh premišljenih besedah je obstal in se zastrmel v Pesnika, kot da v njem ponovno preverja vredno podlago, klimo sprejemljivosti za tisto, kar se mu je kazalo kot urgentno. Po nekaj trenutkih takšne obojestranske molčečnosti – v kateri pa je Pesnik že tudi navzven izpričeval nemajhno mero otrplega strahu pred tem, kar mora priti – je oni naglo prešel na bistvo stvari. Njega mogoče to res ne zanima, gotovo pa on, Pesnik, nikoli ni opravil tako orjaškega dela v tako kratkem času, kajti teorija enostavnega naključnega vzorca je nagla in pohiti z ocenami, ko parametrov osnovne množice še sploh ni mogoče izmeriti. Tako mu more s precejšnjo zanesljivostjo sporočiti, da je ta hip v tej *Dvorani steklenih biserov* 480 do 500 praznovalcev; da je med njimi takšnih, ki so ženskega spola, 250 do 280; da šibkejša polovica, torej podmnožica moških, tehta v povprečju 82 kilogramov. (Ali vam je znano, spoštovani pesnik, kaj povprečje sploh je, reče. Vidite, reče, sploh ni težko, če bi vsi pričujoči tehtali enako, potem bi sleherni tehtal 82 kilogramov. Če bi imeli vsi enake genetske predispozicije, če bi potem vsi rastli v enako dobrih in kaloričnih okoliščinah in če bi se vsi enako v enako odmerjenem času hranili z enako hrano in prenašali v svoji duši enako količino skrbi, nagona po brzini in uveljavljanju, se enako razdajali in odzivali, enako trdo opravljali popolnoma enako delo – potem bi sleherni praznovalec tehtal natanko 82 kilogramov, nič več

in nič manj, reče, to je misel slehernega povprečja, ki ni nič drugega kot navadna aritmetična sredina, to pomeni, da je mogoče totalno množico, razpeto v živopisnost variacijskih radosti, razumeti le tako, da jo v mislih odpravimo in si predstavljamo en sam njen člen, ponavljan in štančan v neskončnost, reče spokojno.) 8 pričujočih je zapisanih nagli smrti, 130 srednjeročni, drugi so že stari ali pa jih starost še čaka; 26 je potencialnih samomorilcev, 13 elementov pričujoče množice je pripravljenih na uboj iz koristoljublja in nekaj med njimi je tudi takih, ki se ne bi ustavili pred umorom ... Ali mu, Pesniku, ta stran medalje ne ustreza, ali se mu mogoče zdi na praznični večer neprimerna, reče odrasli mladeč, prav nič suh, prav nič sive in tenke kože, ki pride na dan obraza, ko je njegov nosilec dolgotrajno zakopan med papirje in papirnate molje. Pa tudi nerazložno nemirnih oči, ki jih zasadi v obraz računalnik, nima.

Pesnik ni rekel nobene, samo dihal je sunkovito in z očitno povečanim strahom srepel vanj. Ni odmaknil oči od poročevalca, tudi zdaj ne, ko je odsekano sunil z roko na bližnjo mizo, zgrabil steklenico in zlil odrešilno substano, kar je je še ostalo, v razklenjena usta, zvrha, na dušek, brez stika ustnic z zelenim steklom.

V redu, če mu ne odgovarja, reče živi numerator, v tej dvorani – ki še malo ni zatohla, najhujše, kar ji je namenjeno, tako ali tako šele pride – v tej dvorani stojita ob korzu dva pulta miz v dolžini po 90 metrov, kot stoji drevored ob trški cesti. Na obeh straneh je v dosegu množične roke 365 steklenic vina in 52 vrčev ali plastenek raznobarnih sokov, reče in z elegantno ročno gesto pokaže na svoje štrafaste hlače, če veste, o čem srhljivem govorim, reče in se nenadoma zmede. Vsak današnji pričevalec je sklenjen kos usode, nad slehernim visi *mene tekel ufarsin*, slehernemu pripada ena sama gosto zelena, neprozorna steklenica, da kdor pričuje, nikoli ne ve, koliko je še do dna, do konca, ki mu pripada tako substanca od vrha do dna kot tudi življenje od rojstva do smrti. Tako je bilo mišljeno od prazčetka, od prvih merilnih naprav naprej, a zdaj je to drugače, pričevalcev je preveč, več kot steklenic, in pravilo samo še zmešano seka s svojim repom, okovanim s kovinskimi bodicami, ki nosijo strokovno ime *groza naključij*, reče ... Ah, ja, spet me je zaneslo ... Nadalje je na razpolago 500 do 630 kozarcev, kelihov in štucev. Če je na vsakem lestencu – po oceni seveda, saj so visoko pod kaloto, s podnožišča vsekakor

nepregledni, po sestavi nepreštevni – 720 steklenih ploščic, potem jih mrgoli v našem steklovinastem ozračju kar 21.600. Ker so ploščice urezane v obliki otroškega zmaja, so na vsaki po 4 brušene fasete, torej v nesmiselnem prostoru nad našim početjem mrgoli 86.400 robov, ki mehčajo in razpršujejo električno svetlobo.

In zdaj vam hočem – da vas ne bi več utrujal z manj pomembnimi podrobnostmi, čeprav so zanimive – zdaj vam bom izdal, zaupal strašno napako, ki se mi je bila v tem hrupu pričujočnosti skorajda zgodila. Namreč, preveril sem na nekaj naključno izbranih praznovalcih, da je modalno število luknjic za vezalke na čevlju 5 parov, torej 10 parov (seveda, seveda). Zaradi enostavnosti ugotovitve sem planil z glavo v zmoto (kdor skak, tisti hlap, seveda), kajti 480 do 500 členov pričujoče množice krat 10, torej 4.800 do 5.000 parov luknjic za vezalke pričuje tukaj v teh prostorih, v *Dvorani steklenih biserov*, praznično! A zabloda se je zgodila med potjo, v pozabi na spol! Ženske! Ženske ja nimajo luknjic za vezalke, ženske praviloma nosijo sponke ali brez! Streslo me je od groze pred napako, ki bi me skoraj pahnila ...

Zdajci, na tem mestu, je Pesnik zatulil.